Розділ 19

Смердючий бульйон опиняється у смітнику

Йо відкинув чуб. Якщо він був здивований, по його обличчю сказати цього було не можна.

— Мила піжамка, — посміхнувся він.

У Бенні не було часу переодягнутися, тому він невпевнено смикав свою кофтину в ведмедиках Тедді.

— Що ти тут робиш? — запитав Бенні та принюхався. Смерділо страшенно.

Йо ткнув пальцем, показуючи на прес для часнику, який лежав поряд із дошкою для бутербродів.

— Як що?

— Ти нищиш кольрабі пана Зігманна? — Бенні спостерігав, як Йо спокійнесенько розклав другу

LIVEWORKSHEETS

за розміром кольрабі на дошці й перерубав рослину посередині. Потім порізав кольрабі на шматочки та вичавив крізь часниковий прес.

Бенні безпорадно подивився на Генрієтту. Що ж робити? Черепаха розгубилася так само, як і він, а тому мовчала.

Єдиним, хто розмовляв у цій кімнаті, був Йо.

— От ти здивувався, га? — хлопчик недобре посміхнувся. — Тепер додаємо тухлих яєць та смердючий сир, потім перемішаємо як слід, блін!

— Блін? — здивувався Бенні. — Але ж чому?

Йо піднявся та розтрощив яєчну шкаралупу, яка лежала на підлозі.

— Помста! — вичавив той із себе. — Ненавиджу цю школу! Увесь час доводиться ходити до директора через речі, до яких я взагалі не маю відношення! — Йо стиснув кулаки. — Завдяки тим дурним смітникам він написав листа моїм батькам. От, я тобі скажу, вони розлютилися.

— Та ти що? — відказав Бенні.

— А потім мені заборонили брати участь у естафеті! — Йо розмовляв дедалі гучніше. — Замість мене бігтимеш ти! Чудово!

Він відкоркував пластикову пляшку зі смердючою водою та налив цю рідину до шиплячої скляної колби.

— Окрім того, мені доведеться робити доповідь наново. Це твоя провина! І це незважаючи на те, що в тебе є все, що заманеться: ти навіть чарівну тварину отримав! Твоя черепаха допомагає, коли

LIVEWORKSHEETS

тобі зле. А мені ніхто не допомагає. — Він перемішав коричневу булькітливу рідину та з люттю в голосі повів далі.

— Але ти поплатишся. Папірець з-під сиру в сумці був лише початком.

— Це ти підкинув мені сріблястий папір? — Бенні ледве міг дихати від подиву. — Та ти зовсім з глузду з'їхав. І сережку Ідину також ти взяв, еге ж? Аби звинуватити мене в крадіжці у школі.

Йо здивовано підвів погляд.

— Ні-і-і, то не я. Гадки не маю. Я дійсно подумав, що то ти її поцупив.

Тепер уже Бенні не знав, що й думати. Він дивився на пузату склянку, знайому із занять з природознавства. Вона стояла на підлозі поруч із Йо і тепер була прикрита книгою. Бридка рідина булькотіла собі далі. Поруч зі склом лежав зім'ятий аркуш паперу з парою рядків тексту та малюнком фломастерами. Може, це інструкція для цього варива?

Бенні вказав пальцем на склянку.

— А навіщо тобі це?

Йо витягнув чайну ложку із кишені штанів та посунув книжку набік. Сморід годі було витримати. Бенні затулив носа. Йо поворушив його ложечкою.

— Я додаю землю та роблю з цього малесенькі смердючі кульки, які розкладаю потім по всій школі.

LIVEWORKSHEETS

У голові в Бенні аж ніяк не вкладалося те, що відбувалося тут і зараз. Раптом йому стало шкода Йо. Але ж як він міг утнути таку дурницю? З цього ж можуть бути лише неприємності. Великі неприємності. А на заняттях він такий крутий, ніби в нього все добре...

Генрієтта поповзла по підлозі. Вона бігла просто на скляну колбу, аби перекинути її. Хоча тварина бігла так швидко, як тільки могла, у Йо було багато часу, аби нарочито повільно нахилитись, позіхнути разок у її бік та забрати склянку в неї з-під носа.

— Ач, яка турбочерепашка! — презирливо й недбало кинув він.

Ну, досить! Щойно йому ще було шкода Йо, але тепер Бенні розлютився. Хлопчик підняв свою черепашку.

— Нехай йому, Генрієтто! — сказав він. — Ти велика молодець. Завтра ми сходимо до пана Зігманна в кабінет та все йому розповімо. На сьогодні ми бачили достатньо. Час іти додому.

Він ніжно погладив Генрієтту по лівій ніжці. Черепашка відповіла йому, ніжно тицьнувши друга в ніс.

Для Йо це вже було занадто. Він штовхнув Бенні у груди, так сильно, що хлопчик подався назад. До прибиральні було лише кілька кроків. Йо штовхнув Бенні до кімнати, зачинив двері та повернув ключа.

Свідків було замкнено.

LIVEWORKSHEETS

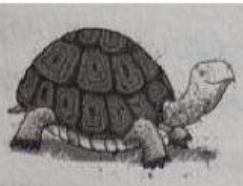

Раббат з Ідою припинили шукати у класній кімнаті та почали спускатися назад. Раптом на сходах лис зупинився. Зі шкільної бібліотеки лунали дивні звуки. Отже, все ж таки там! Дзвін, гучні голоси, а потім усе враз затихло.

Іда перестрибувала через дві сходинки, Раббат біг за нею. Вони штовхнули двері.

— Йо? Що ти тут робиш? — запитала Іда, так само як і Бенні дві хвилини тому.

Упевненим поглядом вона побачила лист, який лежав поруч зі склянкою, та підморгнула Раббатові. Лис стрибнув уперед, схопив листа гострими зубками та приніс Іді. Дівчинка розірвала листа на маленькі шматочки та заховала до кишені джинсів. Нарешті листа знищено!

Тепер Іда мала час, щоб роздивитися навколо. Вона побачила склянку зі смердючою рідиною, прес для часнику, подрібнені кольрабі й усе збагнула.

— Це був ти? — розгублено запитала вона. — Та ти зовсім ненормальний! Нащо це?

Йо безпорадно дивився на дівчинку.

— Я хотів провчити Бенні, — пробурмотів він. — Та дошкулити директорові. Усім у цій школі краще за мене.

LIVEWORKSHEETS

Він дивився на підлогу та здавався таким сумним. Іда ледве не обійняла його, а потім згадала про свій лист та облишила ці думки.

— Я просто хотів зробити останню велику смердючу бомбу, — пригнічено промовив хлопчик. — Потім я збирався припинити.

Іда задумливо дивилася на Йо.

— Тобі ж зовсім не потрібні такі дурні акції. Тоді навіщо? Тебе люблять, по слово далеко не ходиш, товаришуєш із Сіласом, — вона глитнула. — Зустрічаєшся з Сібель. Що тобі ще потрібно?

— Чарівна тварина, — прошепотів Йо та знітився, заховав руки в кишені. — Я знаю. Це було тупо з мого боку. Мені дійсно шкода. Я зараз тут приберуся, — він посміхнувся Іді. — Ти ж мене не виказуватимеш, правда? Я ж тобі подобаюсь...

Іда не знала, що робити. Йо дивився на неї так любо, що ледве не підломлювались ноги. На ньому знову була та щаслива зелена футболка, завелика на нього. Він був такий милий! Можливо, він може все пояснити. Вона дасть йому останній шанс.

— Я допоможу тобі прибрати, — пробурмотіла вона.

— Дякую, — посміхнувся Йо.

Уціліла лише одна кольрабі. Вона була велика, кругленька та лежала на підлозі. Іда взяла її, обтрусила та посадила назад у глиняний горщик. Насипала землі, притиснула, потім вийшла з кімнати за віником. Прибиральня була зачинена. Дівчинка повернула ключ.

LIVEWORKSHEETS

Коли з темряви до неї вийшла тінь, дівчинка голосно скрикнула. Тінь належала хлопчикові. Він був босоніж, одягнутий у піжаму з ведмежатами Тедді.

Йо говорив і говорив. Нарешті він зміг розповісти, що в нього відбувається.

— Мої батьки весь час сваряться, — почав він. — А від мене очікують, аби я був суперучнем.

Він подивився на Бенні.

— Якщо вони отримують листа зі школи, мене страшенно сварять. А я ж не винен!

Хлопець розповідав, що було не так останнім часом: самі сварки вдома, смітники на подвір'ї полетіли на нього, хоча він і пальцем їх не торкався. Йому не дозволили брати участь у змаганні. З доповіддю також не склалося.

— Я просто сердився дедалі більше. І нікого не було поруч.

— А як же Сілас? — запитав Бенні.

Йо махнув рукою.

— Ой, із Сіласом можна добре розважатись, але ж він не товариш, — зізнався Йо. — До речі, у хлоп'ячому туалеті це він написав. А в дівчачому — Гелена.

Йо зітхнув.

— Я розумію, що накоїв дурниць, — він дивився на Раббата й Генрієтту, які сиділи зовсім

LIVEWORKSHEETS

поруч зі своїми господарями. — Вам от добре. У вас є чарівні звірі. Хороший друг напевно б утримав мене від такого.

Урешті-решт, Бенні, Йо та Іда уклали договір.

— Ми тебе не викриємо, — заявив Бенні. — Але ти попросиш пробачення в пана Зігманна та скажеш йому, що я не винний.

— А ще ти будеш тренуватись із Бенні для змагань, — сказала Іда. — Пані Берґманн хоче, щоб Бенні неодмінно виступав. Це ж буде смішно, якщо школа Вінтерштайн не переможе школу імені Данте!

— Ще чого! — разом гукнули Йо та Бенні, а Генрієтта захихотіла.

Потім вони разом усе прибрали. Смердючий сир та коробки з-під яєць опинилися на смітнику на подвір'ї. Раббат із жалем подумав про смачне шоколадне печиво, яке завдяки цьому зовсім зіпсується. Найближчим часом він не шукатиме тут їжу.

Коли вони майже закінчили, Іда відвела Йо набік.

— Я нікому не скажу, що ти накоїв. А ти нікому не говоритимеш про мого листа, обіцяєш?

Йо підморгнув Іді, слабко посміхнувся, і в Іди ледве не запаморочилось у голові.

— Обіцяю.

- **Чому Іда пожаліла Йо?**
- **Як гадаєш, чи правильно вчинили діти, вирішивши не викривати Йо? Чому?**

LIVEWORKSHEETS